

Arrest

nr. 290 226 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN WEYENBERGE
Stationsstraat 76
1930 ZAVENTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2023 dient de verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten, die op 30 januari 2023, in toepassing van artikel 18, lid 1, d, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met het verzoek om terugname.

Op 1 februari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing en zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...).1996

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer B., A. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben, bood zich op 19/01/2023 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 19/01/2023 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Duitsland op 12/01/2016 en op 19/09/2017 en in Nederland op 26/02/2017.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 24/01/2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde eveneens geen familieleden te hebben die in België verblijven. Verder maakte hij melding van een neef, 27 jaar oud, die in Duitsland verblijft en erkend is. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort en gaf aan zijn identiteitskaart afgegeven te hebben aan de Duitse autoriteiten en deze nooit teruggekregen te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Iran eind 2015 verlaten heeft omdat hij onder druk gezet werd door het Iraans regime omwille van zijn etniciteit. Omdat hij naar Duitsland wilde om bij zijn neef te gaan wonen, reisde hij via Turkije, Griekenland, Servië, Slowakije, Hongarije en Oostenrijk naar Duitsland, waar hij op 12/01/2016 aankwam. Omdat zijn verzoek om internationale bescherming er geweigerd werd, reisde hij op 26/02/2017 naar Nederland om daar een asielaanvraag in te dienen. Hij verklaarde dat hij op 07/09/2017 terug met het vliegtuig naar Duitsland gereisd is, waar hij tot 17/01/2023 verbleef. Hij verklaarde diezelfde dag in België aangekomen te zijn.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij er wil proberen zijn leven op te bouwen. Hij verklaarde dat hij een correct leven wil en het wil opbouwen in vrede. Hij stelde dat hij acht jaar van zijn leven gegeven heeft om de procedure te

volgen in Duitsland. Hij verklaarde dat hij er de keuze kreeg: ofwel legde hij een Iraans paspoort voor, ofwel moest hij vier maanden naar de gevangenis. Hij gaf aan zelf voorgesteld te hebben aan de Duitse autoriteiten om hem terug te sturen naar O. om bij zijn familie te zijn, echter daar werd niet op ingegaan. Hij gaf eveneens aan lid te zijn een oppositiepartij die zich tegen het Iraanse regime uitspreekt. Omwille van deze redenen uitte hij ook bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij stelde dat hij er acht jaar de procedure gevolgd heeft, in een gesloten centrum gezeten heeft en dat hij zijn jeugd er verkwist heeft. Hij gaf aan dat men hem overal naartoe mag sturen, maar niet naar Duitsland. Hij stelde dat hij niet naar de gevangenis wil in Duitsland en dat hij niet teruggestuurd wil worden naar Iran.

Op 25/01/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Zij stemden op 30/01/2023 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Frankfurt/Main of de luchthaven van München. Hij dient zich aan te bieden bij EAE Bamberg, Erlenweg 4, 96050 Bamberg.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 30/01/2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht... d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d) bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32EU”.

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij wil proberen er zijn leven op te bouwen. Hij stelde dat hij een correct leven wil, dat hij wil opbouwen in vrede. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

De betrokkene verklaarde eveneens dat hij een verzoek om internationale bescherming in België wil indienen omdat hij lid is van een oppositiepartij die zich tegen het Iraanse regime uitspreekt. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij in Duitsland acht jaar van zijn leven gegeven heeft om de procedure te volgen. Hij stelde dat hij er de keuze kreeg: ofwel een Iraans paspoort voorleggen, ofwel vier maanden naar de gevangenis. Hij gaf aan de Duitse autoriteiten zelf voorgesteld te hebben om hem terug te sturen naar O. om bij zijn familie te zijn, echter daar werd niet op ingegaan. Omwille van deze redenen uitte hij ook bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat hij er acht jaar de procedure gevolgd heeft, dat hij er in een gesloten centrum gezeten heeft en zijn jeugd er verkwist heeft. Hij gaf aan dat men hem naar overal mag terugsturen, maar niet naar Duitsland. Hij stelde dat hij er niet naar de gevangenis wil, noch wil teruggestuurd worden naar Iran. Vooreerst wensen we te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Duitse instanties, klacht kan worden ingediend bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen uit het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verder wensen we er op te wijzen dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere

lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Tevens hebben de Duitse instanties middels het akkoord van 30/01/2023 te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan hieromtrent opgemerkt worden dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgesloten kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Duitsland kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik, “Asylum Information Database – Country Report: Germany”, 2021 update, laatste update in april 2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. “There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems, after having been transferred to Germany” (AIDA-rapport, p. 53).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. "The living conditions in many initial reception centers have been criticized by asylum seekers, volunteers and NGOs" (AIDA-rapport, p. 112). We zijn echter van oordeel dat hieruit niet besloten kan worden dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.

Het rapport vermeldt verder dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Verzoekers mogen het centrum waar zij verblijven verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. Hierbij wordt wel opgemerkt dat de bereikbaarheid met het openbaar vervoer van bepaalde opvangcentra en districten beperkt is (p. 102). "In general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement (AIDA-rapport, p. 106). Opnieuw zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat de procedure met betrekking tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij gaf aan dat hij op consultatie geweest is bij een dokter voor een medische check-up. Tot op heden legde de betrokkene geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Wat gezondheidszorg betreft, stelt het AIDA-rapport dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. De praktijk leert echter dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDArapport, p. 122).

Het AIDA-rapport vermeldt weliswaar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar hieruit kan niet geconcludeerd worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Hieromtrent dient verder benadrukt te worden dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

Verder dient hieromtrent benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient besloten te worden dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet het niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande kan besloten worden dat niet aannemelijk gemaakt werd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.

(...)"

Op 13 maart 2023 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar München (Duitsland).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker dan ook toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 24 april 2023, de volgende vraag werd gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.”

De verzoeker heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. Uit de informatie die op 14 april 2023 door de verweerder werd overgemaakt, blijkt nochtans dat de verzoeker op 13 maart 2023 effectief werd overgedragen aan Duitsland, dit via München (zie verslag vertrek).

Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van de verzoeker meegedeeld dat uit informatie van de verweerder blijkt dat de verzoeker op 13 maart 2023 aan Duitsland werd overgedragen. De voorzitter verwijst naar de beschikking waarmee de zaak werd opgeroepen, waarin met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet werd gevraagd of de verzoeker desgevallend een statuutwijziging heeft ondergaan. De voorzitter vraagt uitdrukkelijk of de verzoeker inmiddels een status heeft bekomen in Duitsland en of er nog contact geweest is met de verzoeker, en geeft aan dat de Dublin III-verordening niet meer van toepassing is indien er in Duitsland een beschermingsstatus werd verleend. Bijgevolg wordt gevraagd naar het actueel belang, gelet op de gewijzigde omstandigheid dat de verzoeker inmiddels daadwerkelijk werd overgedragen aan Duitsland.

De advocaat van de verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat deze laatste op 13 maart 2023 werd overgedragen aan Duitsland en stelt dat hij er geen weet van heeft dat er nadien nog contact is geweest met de verzoeker. Hij geeft aan *“last minute”* te zijn gevraagd om voor de *dominus litis* te verschijnen in deze zaak. Hij stelt voorts dat er geen enkele indicatie is om aan te nemen dat de verzoeker na zijn overdracht aan Duitsland aldaar een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, laat staan dat er een status zou zijn verleend hetgeen hij zeer twijfelachtig acht, gelet op de korte tijdsperiode. De advocaat van de verzoeker geeft tevens aan dat uit AIDA-rapporten en eigen ervaring met cliënten blijkt dat het in België ingediende verzoek om internationale bescherming na een overdracht niet automatisch wordt voortgezet door de bevoegde lidstaat en dat men dus een nieuw verzoek om internationale bescherming moet indienen.

De voorzitter geeft ter terechtzitting aan dat in de voormelde beschikking werd gevraagd of er een statuutwijziging is geweest, dat nogmaals werd gevraagd wat de stand van zaken is inzake de internationale bescherming in Duitsland en dat hierop niet concreet wordt geantwoord. Er wordt tevens op gewezen dat de verzoeker, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, zijn voortdurende belangstelling bij het beroep moet aantonen en dat hij medewerking dient te verlenen wanneer er vragen worden gesteld op grond van de gewijzigde omstandigheid dat de verzoeker inmiddels daadwerkelijk aan Duitsland werd overgedragen in uitvoering van de bestreden beslissing.

De advocaat van de verzoeker repliceert ter terechtzitting dat in de beschikking niet specifiek werd gevraagd of er in Duitsland al dan niet een beschermingsstatus werd verleend en hij acht de vraag naar *“een statuutwijziging”* te vaag.

Vooreerst wordt erop gewezen dat volgende passage uit de bestreden beslissing steun vindt in het administratief dossier:

“In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik, “Asylum Information Database – Country Report: Germany”, 2021 update, laatste update in april 2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. “There have been no reports

of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems, after having been transferred to Germany” (AIDA-rapport, p. 53).” De advocaat van de verzoeker maakt ter terechtzitting geen gewag van concrete moeilijkheden die de verzoeker zou hebben ondervonden na zijn overdracht aan Duitsland. Hij verwijst naar zijn ervaringen met andere cliënten in België.

De advocaat van de verzoeker stelt ter terechtzitting tevens de vraag naar de statuutwijziging te vaag te vinden. Het gaat om de volgende vraag:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.”

Gelet op de vraag om alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker en meer bepaald om te laten weten of de verzoekende partij zich nog op het Belgisch grondgebied bevindt, kwam het in beginsel aan de raadsman van de verzoeker toe om de Raad ervan in te lichten dat de verzoeker op 13 maart 2023 België heeft verlaten gelet op de daadwerkelijke overdracht aan Duitsland. Het kwam de raadsman van de verzoeker eveneens toe om de Raad in te lichten wat de actuele verblijfsstatus is van de verzoeker die thans in Duitsland verblijft. Het gaat hierbij om alle soorten verblijfsstatussen, of zij nu asiel gerelateerd zijn of niet.

Er moet evenwel worden vastgesteld dat hierop noch schriftelijk door de *dominus litis*, desgevallend nog voorafgaand aan de zitting, noch mondeling ter terechtzitting door de advocaat die voor de verzoeker verschijnt een concreet antwoord werd gegeven. Hierdoor is de Raad door de verzoekende partij in het ongewisse gelaten van de actuele verblijfsstatus van de verzoeker in Duitsland. Evenmin wordt er enige informatie verstrekt over de stand van de procedure om internationale bescherming in Duitsland. Zo wordt niet aangegeven of de behandeling van het door de verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming automatisch werd overgenomen door de Duitse autoriteiten na de terugname, maar evenmin wordt de Raad ervan ingelicht of de verzoeker desgevallend een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland en of deze in behandeling is genomen en wat de stand van zaken hierin is. Er is in tegendeel geen enkele concrete informatie van de verzoeker meer bekend nadat hij op 13 maart 2023 werd teruggeleid naar Duitsland. Zo kan de Raad ook niet nagaan of de verzoeker na zijn overdracht op 13 maart 2023 wel in Duitsland is gebleven (gelet op zijn eerdere verklaringen dat hij zeker niet terug wil naar Duitsland) en of hij zich kort na aankomst te München al dan niet nog naar een derde lidstaat heeft begeven om aldaar al dan niet opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De advocaat die voor de verzoeker ter terechtzitting verschijnt, geeft aan geen concrete informatie te hebben over de verzoeker en hij stelt niets te weten over eventuele contacten tussen de verzoeker en de *dominus litis* na de overdracht op 13 maart 2023. Het is echter geen zaak van de Raad dat de *dominus litis* aan de advocaat die op de terechtzitting zal verschijnen geen concrete informatie over de betrokken vreemdeling meedeelt. De advocaat die ter terechtzitting verschijnt heeft overigens ook niet verzocht om de zaak even aan te houden teneinde de *dominus litis* te contacteren voor opheldering omtrent verzoekers actuele verblijfs- en/of beschermingsstatus.

De Raad wijst erop dat een verzoeker, die het belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces moet tonen. Zijn houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook hijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoeker verplicht medewerking aan de rechter te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Het blijkt niet en het wordt niet aangevoerd dat de verzoeker sinds zijn overdracht aan Duitsland op 13 maart 2023 nog contact heeft opgenomen met zijn raadsman in het kader van de voorliggende betwisting. Aangezien de *dominus litis* de Raad er, ondanks de hierboven geciteerde beschikking, niet van op de hoogte heeft gesteld dat de verzoeker niet meer in België verblijft, is het zelfs onduidelijk of de *dominus litis* na het instellen van het beroep nog contact heeft gehad met de verzoeker. Wanneer er gewijzigde omstandigheden zijn die van invloed kunnen zijn op het procesbelang, dan komt het de verzoeker toe om het belang concreet aan te tonen en dan dient hieromtrent alle nodige medewerking te worden verleend inzake de vragen die hieromtrent worden gesteld. *In casu* werd echter geen concrete medewerking verleend bij de vragen die werden gesteld met het oog op het onderzoek van het

procesbelang. De verzoeker moet de gevolgen van zijn gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (*cf.* RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Gelet op het verzuim van de verzoeker om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel bij beschikking van 23 maart 2023, als ter terechtzitting van 24 april 2023 werden gesteld, door onder meer geen concrete duidelijkheid te scheppen omtrent zijn verblijfs- en/of beschermingsstatus in Duitsland (of elders), dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door hem ingediende beroep (*cf.* RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

De verzoeker geeft derhalve geen blijk van het vereiste actuele belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752; RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE